
sonata canonica

MOLCER MÁTYÁS

001
hol itt, hol ott, előtte-
mögötte, nélkülem vagy
tenélküled, ki tudja
meddig

004
 hová vezethet
e harctalan magány

001/a
 (én te ő mi
ti ök: hol ó hol áruld
el — jaj, sehol sehol)

009
 lásd,
tavad vizét a roskadt
csend
a parton álmod
csontváza

01
 mintha látnám
tört csontjaim feküdni
magam helyett a parton

04
 és mi ödöng
belül fejetlenül? mily
zavart akar kavarni?
sötét hasonlat itt bent
úszkál a

a fény csupán oázis
ahol kezünkkel egyszer
semmittevésbe érünk

05

a trükkök
megsemmisítik egymást,
halálrakész a termés,
hogy rothadása földünk
meg

06

sarjadó jó:
a munka izma, izzadt
bőr, célszerű kopások,
testvérszavakra lelten
közös való

06/a

szájkás szavak megérik
a jöttödet, mezítláb
. . . . os virágba szökken
a vér

07

a dallam
bukolikus, patakra
lelt szárva meghajolt és
a millió rovar már
félte

08

ismeretlen
érték; koordináták
parányi foglya, álmom
az küszködik veled még

02/b

nincs lázadás, se távlat,
megalkuvás se nincs, sem
közel, körös-körül mért
tolong lakatlan á

02/c

külön világ, külön csend,
magunk vagyunk örökre,
se szem, se kéz, se rend, csak
emlékezet

08/a

feledni véged ismert,
irgalmas úri csöndjét,
árnyékomat röpitni
rakéta-útra

08/b
az út egy
vak résen át vezet, mert
a terveinket

09
magadban
mivé ölelkezik, ha
megunta már magát az
emlékezel? ruhádat
hiába dobtad el, már
meddő öled nem ígér
gyü

1/a
itt szende művirágok
szappanízű beszédje
altatgat egyre mélyebb
egyhangúságba

2
burkomra jégesőként
kopog szavad sötétlő
haragja

2/a
és hibátlan
varázsod a
halálos úrsugárzás,
oly átfogón zuhog rám

2/b
véggépp fölébrednek, csönd
van itt, halál utáni
csönd, ennyi volt tehát csak?
a semmi árnya ellep

3
ismét
sarokba húz a felsőbb
szempont

3/a
megszámolatlan itt az
ünnep, hitünk kifestve,
zászló szemünkben, ajtónk
zöldell, groteszk csapatban
tolong az

4
mondd mért
hajitanám el illő
bukásom oly repesve
várt hírnökét? a kéz, mely
elérhetetlen álom

után kapaszkodott, most
mocsoktalan hibákat
szorongat

004/a
morogva visszaho
elték tar
luga inni lórét
és á kat, csak ennyi
mákony mara

x
tehré tim dotalárib
intrégem neletpék ah
úsérevré soylábazs
mosumtir klah

6
az engedelmes arcú
tömeg megindul éjjel
feléd s elér a kés

008/a
az
éj áthatolhatatlan
a sejthe
.

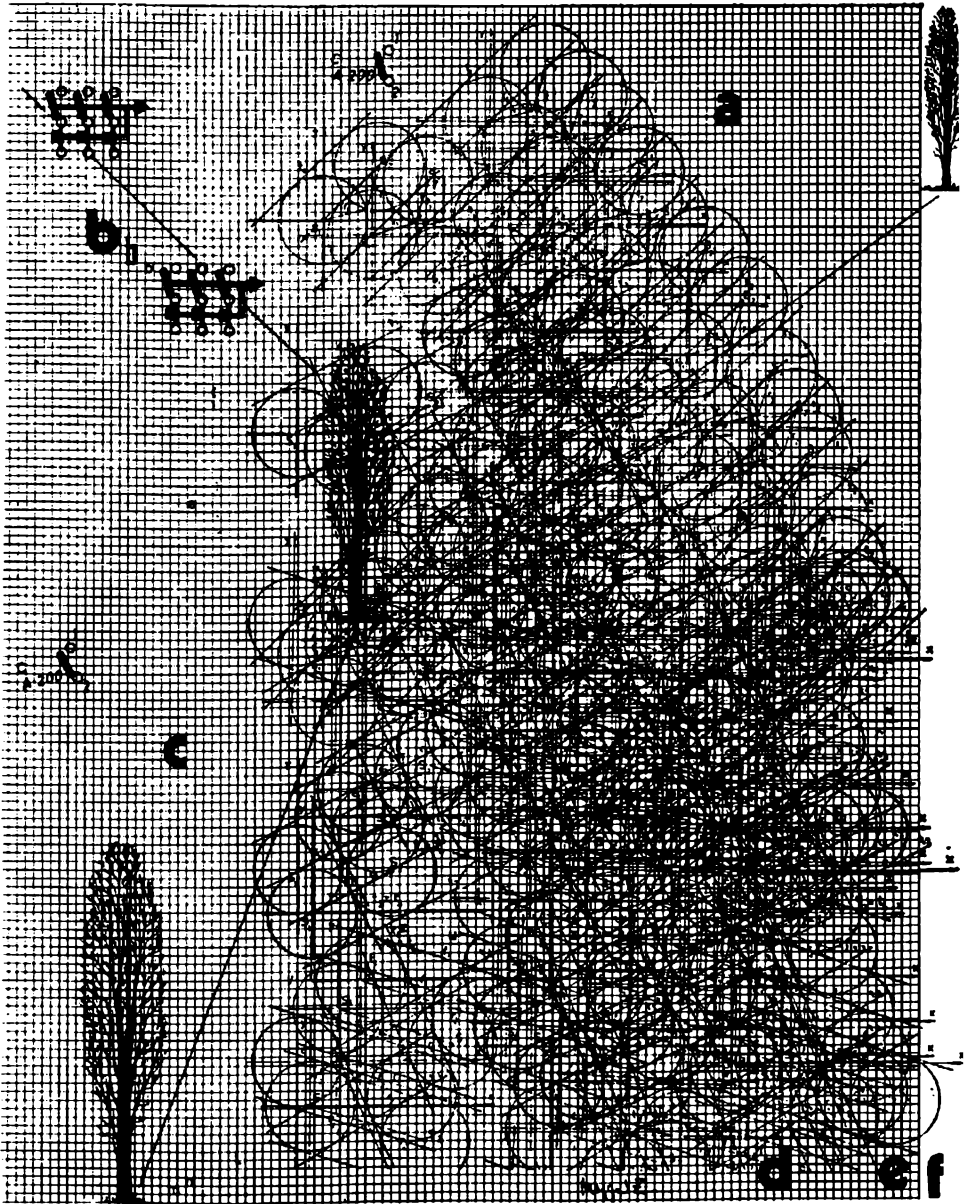
poco scherzando
kár kicsinyelned már magadat, hisz rég igazad van

001
no itt, no ott, alatta-
fölötte, bennem és te-
benned, ki tudja meddig
s mivel

002
szedheted majd
tekinteted rakásra
felhalmozódik érted
a hulladék

06
estére hirdetés vár;
testem pucéran állja
tévém csodálatát és
a szófo

06/a
amoeba-
finom szavakkal ígérsz
műbőr kötésben eszmét:
paróka-ünnepélyes
megalkuvást

x

a fénykör
nyúzott szuperhülyéken
rothad, tanácsadók már
majdnem meg

adagio

zöldül már a penész félbehagyott szavadon

08

a tartalékok immár
kifogytak és a féltve
kuporgatott utolsó
szavak nyűszítve másznak
elő, melegre nyalt szőr
borítja látszat-éltük . . .
roncsolt harangok álma
a pusztaság virága,
de égen átdübörgve
szörnyek kitörlik arcod,
szavad, hazád e létből
s csak bömbölő sötét csend
marad

intermezzo

törbe csaló utakon pillanatok mosolya

x

helyzetem sohasem szabályszerű tény,
csak vállalt, lehető szerep; fölülről
folyton váltakozó s mulattató kor,
mely saját hülyeségeit csodálja;
kérdésekre alávaló megoldást
könnyű mondani, távlatát világom
izgatóan mutogatja: semmi sem lesz
itt többé lehetetlen! él-e nálam
boldogabb, igazabb utat taposva?
mernék még ezután egyéb talányra
kérdő szemmel ekézni röpke dalban?

andante con variazioni

balsikerek csüngenek rég nem hallott szavainkon

1

a kéz, mely elveszíti
a mozdulat hitét és
a mozdulat helyett már
csak önmagát szorítja,
kegyetlenebb a fojtó,
önkínzó hallgatásnál

2

egyforma húrokon zsong
egyforma hallgatás és
emlékeimre poshadt
csönd cseppen öntudatlan

3
a könyv halál utáni
múlt tükrözése, lapnyi
hitünk paródiája

4
kihalt körök szabályát
hordom magamban, ajtót,
redőnyt lezárok, álmom
elüldögél ilyenkor
bennem ...

5
naponta újra
kapaszkodások ott hol
egész időszakok már
hiába rajzanak, nem
káprázat ez, hanem csak
emlék az életemből

6
kiért, miért dadogsz itt,
kinek, minek rabolni
fényt ily zsvány világban

7
virág virága, égi
hervadt határ, hová jut
porladt szavam

8
kezemben
üres lapok, vakító
fehér, fehér igazság